MAGIE INTERZISĂ

Comedie în două tablouri

PERSOANELE
în ordinea intrării în scenă

Vocea magicianului CRIS
ANNETTE, asistenta şi secretara lui, tînără, nostimă
GLOSS, filozof
RENATA, doamnă trecută, din lumea bună
ROBBIN, fizician, tehnocrat, nepotul ei
BOSSE, ministru
HYPERIN, scriitor
EVY, fată frumoasă

TABLOUL I

Moment îndepărtat în viitor. Decorul reprezintă biroul de primire al asistentei şi, alături, anticamera de relaxare, pe lîngă cabinetul unui magician. Acesta practică medicina clandestin. În birou, unde asistenta secretară primeşte, înregistrează pacienţii şi le completează fişele, se află un tablou de comandă cu multe şi misterioase butoane, aparate de tipul magnetofoanelor şi un videofon prin care Annette, secretara, vorbeşte cu Cris, magicianul. Pe acesta nu-l vedem, îi auzim doar vocea. Pe perete atîrnă un imens portret al lui. E un bărbat tînăr, cu barbă mare, neagră, îmbrăcat într-o cămaşă — caftan albă. Pe pieptul dezgolit îi atîrnă un şiret cu medalion. Are ochi vicleni şi arzători. Anticamera vecină e amenajată ca salon de relaxare. Mai multe despărţituri, ca nişte boxe agreabile, cu fotolii-pat, din cele ce pot fi aranjate în orice poziţie. Măsuţe, flori etc. Boxele pot fi separate între ele prin pereţi culisanţi sau perdele sau orice alt sistem care să permită izolarea lor rapidă sau unificarea lor, la fel de rapidă, într-o singură încăpere. Ne aflăm în cosmos, nu pe Terra. Pe o planetă naturală sau pe una creată de om. Autorul simte nevoia unui spaţiu mirific şi apăsător, în centrul căruia anticamera pluteşte ca o capsulă. Poate fi noapte sau zi sau crepuscul.

Poate fi o zi artificială, înconjurată de vasta noapte a cosmosului.

VOCEA LUI CRIS *(păstoasă, încleiată de băutură)*: Totul e în ordine?

ANNETTE: Perfect.

VOCEA LUI CRIS: Aghiazmatarul?

ANNETTE: Plin. *(Toarnă ceva într-un vas, amestecă.)* Am nimerit un dozaj bun. Grozav parfum! *(Se parfumează puțin în dosul urechilor.)*

VOCEA LUI CRIS: Encefalofonul?

(Annette apasă pe un buton, se desfășoară banda unui magnetofon și se aude, ca dintr-un butoi sau ca din fundul pămîntului, glasul unei conștiințe: „Ești un gîndac bălos, un șarpe rece, dezgustător. Îmi vine să te strivesc sub călcîi")

VOCEA LUI CRIS: Perfect! *(Își aduce ceva aminte.)* Legătura cu Terra! A fost mecanicul s-o repare?

ANNETTE *(plictisită)*: Bărbații ăștia! Găsește-mi *tu*, dacă poți, un meseriaș care să vină cînd îl chemi.

VOCEA LUI CRIS: Semiobscuritatea?

ANNETTE: Fă bine, Cris, și comandă mai puțin! *(Potrivește luminile.)* Și *bea* mai puțin! Nu uita cum era s-o pățim cu ultimul pacient. L-ai întrebat de ce crede în tine, l-ai încredințat că tu ești un escroc și el un tîmpit.

VOCEA LUI CRIS: Ți-am spus, Annette, că singurul lucru care-mi ajută cînd sînt mahmur, e zeama de varză. Și tu nu-mi dai.

ANNETTE: Și eu ți-am mai spus că trufandale de-astea se găsesc numai pe Terra. N-am să bat atîta drum ca să-ți satisfac toate bîzdîcurile. *(Soneria.)* Tăcere! Vine cineva.

(Intră Gloss).

GLOSS: Gloss.

ANNETTE *(se uită în dosare)*: A, dumneavoastră sînteți celebrul filosof, recomandat de... în ordine... e o persoană discretă, serioasă... Sînteți mai mult decît punctual.

GLOSS: Deprinderi de dascăl.

ANNETTE: Nu-mi luați în nume de rău o întrebare, deplasată poate...

GLOSS: Vă rog. Unei femei ca dumneavoastră nimic nu i se poate lua în nume de rău.

ANNETTE *(rîde)*: Credeți realmente că sînt femeie?

GLOSS *(perplex)*: !!!

ANNETTE: Femeie naturală? Pur și simplu femeie?

GLOSS: Desigur, noi filozofii, facem un distinguo între numen și fenómen, e o diferență de esență, dar dacă ne ghidăm după aparențe și după bunul simț comun...

ANNETTE *(tristețe simulată)*: Amăgitoare aparențe! Sînt un biet robot! Ultimul strigăt. Pun și întrebări.

GLOSS: Și eu un șoarece de bibliotecă. Nu privesc în jur. Nu citesc presa cotidiană. Nu mi-aș fi putut imagina că am ajuns la asemenea realizări tehnice. Dar întrebarea pe care voiați...

ANNETTE: Dumneavoastră sînteți cel mai renumit reprezentant al raționalismului cosmic.

GLOSS *(întrerupe, modest)*: Să nu exagerăm.

ANNETTE: Da, da. Unanim recunoscut. E doctrina oficială. A învins în tot sistemul planetar. Ce căutați la noi? Dubioși, periculoși, iraționali...

GLOSS: Îmi acord unele mărunte slăbiciuni și contradicții. Ca să rămîn uman, să nu pierd contactul cu solul.

ANNETTE *(umblă la fișe)*: Boala?

GLOSS: Dorm prea mult.

ANNETTE: Pe cine deranjează?

GLOSS: Pe mine. Am de scris o sută douăzeci și cinci de volume despre morala omului nou în orînduirea cosmică. E o socoteală elementară: dacă un om normal trăiește în medie două sute cincizeci de ani tereștri, dacă eu, din cei aproximativ șaptezeci și cinci de ani cît mai am de trăit, dorm șaptezeci de ani, cînd o să mai pot duce la capăt planul de perspectivă?

ANNETTE: Ați încercat totul?

GLOSS: Totul.

ANNETTE: Dumneavoastră recitiți totdeauna ceea ce scrieți?

GLOSS: Desigur. Dar de ce mă întrebați?

ANNETTE: Așa. În legătură cu somnul. *(Notează ceva, îl duce la vasul cu parfum.)* Muiați-vă trei degete aici. Umeziți-vă tîmplele.

GLOSS: Trebuie?

ANNETTE: Sine qua non. Vă rog poftiți alături, în salonul de relaxare. *(Îl conduce la o boxă, îl instalează în fotoliul-pat.)* Relaxați-vă. Nici o constrîngere. Membrele libere, ca și cum ați pluti. Nu vă gîndiți la nimic.

GLOSS: Nu pot. Boală profesională.

ANNETTE: Atunci căutați să vă gîndiți numai la lucruri plăcute: la linii curbe, la forme suculente, la caise coapte, la piersici, de pildă.

GLOSS: La roboțele?

ANNETTE: Dacă vă plac. *(Trece alături, în biroul ei.)*

(Intră valvîrtej Renata însoțită de Robbin.)

RENATA: Am întîrziat? Sînt distrată. Totdeauna întîrzii. Lumea spune că e un defect feminin, fermecător, dar credeți-mă, eu sînt nefericită. Nu știam unde am pus adresa. Am golit de trei ori poșeta. Nu am găsit-o. Culmea, era în poșetă.

ROBBIN: Noroc de nepotu!

RENATA: Venim de pe Terra. O femeie la vîrsta mea, fiindcă nu mai sînt tînără, nu-i așa? — *(nimeni nu protestează)* — nu spuneți nu, nu mai sînt tînără, cînd ai trecut de o sută cincizeci de ani, ce-ți mai poate viața oferi? Cum spuneam, la vîrsta mea, ce să mai umblu brambura prin cosmos. M-am retras pe Terra, la țară, într-o vilișoară modestă, ceva foarte amuzant, amenajată într-o veche moară atomică dărăpănată, mi-a transformat-o un tînăr arhitect de gust, nu mi-a luat mai nimic, a făcut-o așa, din simpatie...

ROBBIN *(se uită la ceas)*: Tanti Renata...

RENATA: Nepotu-meu e totdeauna grăbit. E fizician. Un mare savant. A încuiat timpul în laborator, l-a domesticit. Îi mănîncă din palmă, ca un cățeluș, uite-așa, uite-așa. Dar cînd e vorba de timpul *lui*, personal, cînd să giugiulească și el o fată, să joace un bridge, să stea la o parolă, nimic, s-a terminat cu îmblînzitorul. E mai rău decît un sclav. Nu și-a găsit timp nici să se-nsoare. Flăcău tomnatec. Și ce fată ar refuza o partidă ca el? Spuneți și dumneavoastră, domnișoară, ce fată?

ROBBIN: Nu mi-am găsit timp să mă-nsor, dar să te-aduc de pe Terra aici, mi-am găsit.

RENATA: Atît mai lipsea! Bolnavă cum sînt, și cu circulația astă înnebunitoare prin spațiu, să mă lași să-mi conduc singură racheta!

ANNETTE *(umblă la fișe)*: De ce suferă doamna?

ROBBIN *(o ia înainte Renatei)*: Mătușă-mea are fobia automatelor antropomorfe. Nu-l mai suportă nici pe robotul șofer. Înainte era o destindere pentru ea — și o mare satisfacție pentru familie — cînd făcea cu roboții domestici cîte o partidă de canasta. Îi procurasem trei roboți spirituali, bine construiți, binecrescuți. De cîtva timp încoace îi repugnă. Face crize de melancolie. Are o nevoie morbidă, permanentă, de ființe umane naturale. Mereu e în vizită pe altă planetă, la alte neamuri. O persoană amuzantă, delicioasă cum e dînsa e totdeauna binevenită. Dar după cîtva timp, neamurile din cosmos, devin dezagreabile, își dau drumul grosolăniei specifice humanoidelor de gradul 1, și mătușă-mea se vede nevoită să le abandoneze. Și iarăși criză depresivă, iarăși palpitații, iarăși o poftă de mîncare nebună care-i creează o serie de dezagremente.

RENATA: Bestie savantă! Așa mă vezi tu!

ANNETTE *(obiectiv, profesional)*: La vîrsta critică ați făcut toate cele necesare?

RENATA: Tineret necruțător! Da. La o sută douăzeci de ani mi-am făcut și grefa ficatului, și grefa cordului, și *(jenată)*, hmm! toate celelalte mici intervenții de rigoare.

ANNETTE *(notează)*: Și nu v-a ajutat la nimic.

RENATA: La nimic, fetițo. Nepăsarea, răceala lumii moderne mă omoară. Uite nepotul ăsta! Crezi c-ar veni să mă vază dacă nu l-aș bombarda cu mesagii? Mereu în laborator. Sau la conducere. Cîteodată îmi vine să cred că se simte mai bine printre roboții lui decît în mijlocul mătușilor, al unchilor. Parcă a uitat ce-nsemnează afecțiune. Eu înțeleg, știu ce răspundere apasă pe umerii lui. De el depind destinele a

bilioane de oameni. Din tată-n fiu Robbinii conduc Trustul Cosmic al robotocreației...

ANNETTE *(stupefiată)*: Dumneavoastră sînteți acei... Robbini celebri...

RENATA: Nu o să-i cer tocmai eu să abdice de la misiunea lui. Sîntem o dinastie. Trebuie să ne asumăm poverile. Dar eu nu mai suport roboții. Ce să fac? Nu-i mai suport. Noi îi facem dar să nu-i mai am pe lîngă mine.

ANNETTE *(ia poziție de drepți. Lui Robbin)*: Șefule, să trăiți!

ROBBIN: Robot? Din ce unitate?

RENATA *(dezolată de gafa pe care a făcut-o)*: Sînt dezolată, domnișoară. Există roboți foarte „bine". Eu am avut toată viața prieteni proveniți dintre dumneavoastră.

ANNETTE *(ironică)*: Sînt fericită, doamnă. Vă recunosc. Faceți parte din categoria celor ce spun: „E robot, dar e cumsecade".

ROBBIN *(sever)*: Te-am întrebat din ce unitate?

ANNETTE *(reia poziția de drepți)*: Să trăiți! Selene 3!

ROBBIN *(se apropie de ea. O cercetează ca specialist, îi examinează rădăcina părului, unghiile, ochii etc. și îi spune sec, sarcastic)*: Impostoare mică! Ești femeie. *(Renatei.)* La ce te poți aștepta în spelunca asta de magicieni! *(Se uită la aparataj.)* Cuib de tîlhari. Te previn, scumpă mătușă, că oricine intră aici, se poate alege, ca nimic, cu două sute de ani recluziune în centrul de reeducare de pe Terra. *(Renata se alarmează.)* Nu-i vorba de *noi*. Nu vom avea nici o neplăcere, nu te speria. *(Annettei.)* Dar de bieții muritori de rînd, nu vă e milă, domnișoară? Știți ce riscă! Și nu numai ei. Și dumneata. *(Renatei.)* Uite, tanti, vezi acest aparat? Instrumentul diavolului. Encefalofonul. Datorită lui s-a declanșat ultimul cataclism cosmic. Și așa cum stăm cu pacea la periferia sistemului solar...

ANNETTE: Vă rog, treceți în camera de relaxare. Doamnă, muiați-vă un degețel, așa... *(Îi arată ce are de făcut.)*

RENATA: Ah, ezoteric! Mă-nfioară. Și ce bine miroase. Cecul cu onorariul l-ați primit... N-aș putea avea și eu o sticluță?

ROBBIN: Tanti e strîngătoare. Totul prinde bine la casa omului.

ANNETTE: Regret. E apă sfințită de maestrul Cris prin atingere în timpul transei.

ROBBIN: Apă de toaletă *TRANSA*, ar fi un nume fascinant. Îl voi pasa gra-tu-it prietenului meu care conduce trustul parfumului. *(Annettei.)* Ce să caut *eu* cu bolnavii? O s-o aştept pe doamna aici. *(Gest de refuz din partea Annettei.)* Nici o grijă. Frivolitățile nu-s specialitatea mea.

ANNETTE: Există un regulament al casei. Vă rog respectuos, respectați-l. Treceți dincolo. Un pic de relaxare nu strică nimănui.

(Îi conduce, le dă instrucțiunile necesare. În acest răstimp, intră furios, în birou, ministrul. Se învîrteşte ca o fiară prinsă-n cuşcă. Annette revine.)

BOSSE: Eşti secretara? *(Annette confirmă.)* Halal secretară! Vi s-a comunicat cine sînt, nu? Vi s-a comunicat că am nevoie de un incognito perfect.

ANNETTE *(se uită în dosare)*: Sînteți domnul Bosse. Ministrul Coordonării Sistemelor de Adaptare Psiho-Sociale. O deficiență de adaptare?

BOSSE *(o măsoară)*: O secretară n-are voie să fie mai deşteaptă decît îi cere slujba. Un negustor n-are voie să fie mai deştept decît clientul. Un ministru n-are voie să fie mai deştept decît prim-ministrul. Dacă vrea să rămînă ministru. Aşa că... fără impertinențe. Voi vindeți magie, mister şi nu ironii. Vreau să fiu servit cum trebuie. Ne-am înțeles că voi fi singur la consultație. De un sfert de oră mă învîrtesc jos, prin fața casei. Înaintea mea au intrat un domn şi o doamnă.

ANNETTE: Robbinii, domnule ministru.

BOSSE: Robbin? Care Robbin? Robbin... Robbin?

ANNETTE *(cu acelaşi înțeles)*: Robbin Robbin!

BOSSE: Ah!

ANNETTE: Vă asigur, sîntem o instituție serioasă. Nici un pericol de indiscreție. *(Gest în sus, spre plafon.)* Cei care vin la noi

fac parte dintr-o lume... Îmi îngădui să vă cer unele date. Aşadar, perfect adaptat.

BOSSE: Perfect. Sînt un veteran al mişcării pentru adaptarea psiho-socială în orînduirea cosmică. Modestelor merite pe care le-am avut în această luptă grea le datorez, şi postul pe care îl ocup. Scepticii, nihiliştii, destructivii, nu mă iartă. Mă urmăresc. Printr-o reţea încîlcită de influenţe încearcă să agite spiritele. Înţelegi?

ANNETTE: Înţeleg.

BOSSE: I-am anihilat socialmente, dar nu se astîmpără. Fac pui. Dau alarma. Că am fi într-o situaţie dezastruoasă.

ANNETTE: Ce ne lipseşte? Nu simt nimic...

BOSSE: Pericol de degenerare, spun bezmeticii. Indivizi antisociali, lipsiţi de răspundere. Echilibru amăgitor, spun ei. Oamenii se abrutizează, se maşinalizează. *(Parodiază.)* Stările paroxistice ale unor colectivităţi degenerate ar putea duce la un nou şi total cataclism cosmic!..." Nebunii ăştia mă urmăresc. Cum închid ochii, îi surprind.

ANNETTE: Îi surprindeţi?

BOSSE: Da. Vin cu paşi mari, de o poştă, în ghete de fier, spre mine. *(Halucinat.)* În fruntea lor Turbatul, Răzvrătitul. Intră în biroul meu, se repede la fotoliul meu, îl trage de sub mine, eu cad, el rîde, şi se năpusteşte cu ghetele lui de fier...

ANNETTE: Se întîmplă des?

BOSSE: În fiecare noapte. Şi uneori şi ziua.

ANNETTE: Alte neajunsuri?

BOSSE: Cum adică?

ANNETTE: Fizice. Fără jenă. E totuşi un cabinet medical.

BOSSE *(detaşat, ştiinţific)*: Cum începe atacul lor, sînt nevoit să alerg undeva... Noaptea, treacă-meargă. Ziua e penibil. Uneori sînt în şedinţa Consiliului de Miniştri. Un dezagrement mărunt dar supărător. Nici allopaţii, nici homeopaţii nu i-au dat de rost. Şi iată-mă *pe mine* la *voi*, vrăjitorii.

ANNETTE: Pe care, în alte împrejurări, îi trimiteți pentru două sute de ani la reeducare. Ca să nu vă zdruncine teza adaptării.

BOSSE: Există o rațiune supremă, a intereselor de stat... pentru a mă exprima în termeni arhaici. Statul nu mai există, dar unele funcțiuni ale lui sînt eterne.

ANNETTE *(pe gînduri)*: Eterne! Încă un cataclism și s-a isprăvit cu vremea, s-a isprăvit și cu eternitatea. *(Se reculege, își revine.)*

BOSSE: Opera lor! A nihiliștilor! Au ajuns și secretarele, cele mai dulci făpturi de pe lume, să facă literatură abisală!

ANNETTE: Să trecem în camera de relaxare.

(Scurta ceremonie a parfumului.)

BOSSE: Vă atrag din nou atenția că dacă transpiră ceva, dacă telepresa află de vizita mea...

ANNETTE: Nici o teamă, domnule ministru.

BOSSE: Nu pentru mine mă tem. În persoana mea sînt periclitate echilibrul, liniștea sistemului cosmic. Postul pe care-l ocup e o supremă corvadă. Toată lumea mă urăște. Unii mă lingușesc. Nimeni care să mă înțeleagă... *(Se apropie de Annette, încearcă s-o mîngîie, ea se ferește.)*

ANNETTE: Feriți-vă. Sînt robot.

BOSSE: Eu sînt robust. Am apetit și variația nu-mi displace.

ANNETTE: Vă privește. *(Mimează indignarea.)* Credeți că dacă-s o biată mașină, vă puteți permite orice.

BOSSE: Nu fi cruntă, floricico. Viața e scurtă. Mașină, nemașină trebuie s-o trăim. Repede. S-o luăm cum e. *(Trec împreună în camera de relaxare. Instalarea în boxă. Annette se întoarce în birou.)*

ANNETTE: Cris! Trezește-te. Dacă mai bei mult, o pățim. La sigur.

VOCEA LUI CRIS: Ți-am spus să-mi dai zeamă de varză.

ANNETTE: Ai o idee fixă. Am să te duc la concurență să te consulte. Fă-ți o cafea tare. Avem alături o fobie antirobot, o somnolență filozofică și unul „perfect adaptat" care are halucinații.

VOCEA LUI CRIS: Banal. Cazuri simple. S-a încheiat lista?

ANNETTE: Mai avem doi. *(Soneria.)* A venit. Te implor, Cris, nu mai bea.

(Intră Hyperin într-o stare de euforie alcoolică ce poate oricînd să se transforme în furie.)

HYPERIN: Sînt Hyperin. Pseudonimul. M-a botezat un ticălos de prieten şi-a dispărut. Descurcă-te cum poţi. Pseudonimul te obligă. Fă-l celebru. I-a păpat lui Hyperion o vocală şi mi l-a plasat, aşa, ciung. Hyperion: o stea. Hyperion — un titan — ştii dumneata, fiul lui Saturn... Paradoxal, Hyperion e şi un gîndac carnivor. Eu nu sînt nici gîndac, nici titan, nici astru. Mi-a mîncat o literă. Hyperin, în intuiţia genială a amicului şi naşului meu, vine de la hyper — îţi aduci aminte din liceu — hiperbolic, hipertrofic, excesiv. Prea mult. Am ceva prea mult.

ANNETTE: Observ.

HYPERIN: A, nu, nu observi. Dumneata observi că vorbesc. Dar eu văd, văd prea mult.

ANNETTE: E rău?

HYPERIN: Închipuieşte-ţi că eşti un adolescent. Că stai în dosul ferestrei şi priveşti oamenii de pe stradă. Unii merg încet, alţii grăbiţi. În pas elastic. Şchiopătînd. Perechi-perechi. Singuri. Un copil. O bătrînă. Aferaţi. Indiferenţi. Şi tu îi vezi pe toţi cum merg spre moarte, grăbiţi, aferaţi, indiferenţi. Într-un şuvoi absurd, nesfîrşit.

ANNETTE: Îmi amintesc. Am trăit şi eu asta. Demult.

HYPERIN: E insuportabil, nu? Durează o clipă. O viziune, o senzaţie din care ne aruncăm afară cît mai repede. Ne sufocăm. *(Scurtă pauză.)* A fost o parabolă. Nu asta văd eu. Nu chiar aşa.

ANNETTE: Ce?

HYPERIN: Bilioane de oameni, îndopaţi, condiţionaţi, recondiţionaţi, aferaţi, indiferenţi, merg, aleargă, se tîrăesc spre degenerare, spre dezastru.

ANNETTE: Creierul savanților noștri e de trei ori mai bine utilat ca al oamenilor istorici. Conexiunile nervoase infinit superioare. Asta nu știu din liceu. De la grădiniță.

HYPERIN: Ai cunoscut vreunul? Nu la cosmoviziune. Personal.

ANNETTE: Acum cîteva minute. Robbin.

HYPERIN: Sînt monstruoși. Înspăimîntători.

ANNETTE: Ăsta părea destul de drăguț. Cam pricăjit dar agreabil. Stai. Ai dreptate. Am simțit și eu ceva straniu. Nu mi-a făcut curte.

HYPERIN: Eu am un creier primitiv, istoric, subdimensionat dar o inimă cosmică. Dă-mi voie să-ți sărut mîna. *(I-o sărută.)*

ANNETTE: E de robot.

HYPERIN: N-am prejudecăți.

ANNETTE: Neo-sodomie. Relații cu roboții. Abatere de la morala cosmică. Stricarea rasei. Mașinalizare. O sută de ani recluziune în centrul de pe Terra.

HYPERIN: Sînt antrenat. Am mai făcut douăzeci de ani. Grațiat cu ocazia aniversării a zece mii de ani de la instituirea ordinei cosmice.

ANNETTE *(cu sentimente tulburi, contradictorii)*: Ai stat... acolo... pentru delictul... cu roboții...?

HYPERIN: Mult mai grav. Pentru delictul... cu... adevărul. Ți-am spus că văd. Ai observat că vorbesc. Am vorbit deschis în F A L U M, nebănuind că...

ANNETTE *(șocată)*: Cum? Falus?

HYPERIN: Asociația noastră clandestină: Filozofie, artă, libertate, umanism. F A L U M!

ANNETTE: Fa — lum? Nu-i prima oară cînd o literă joacă rol de destin în viața dumitale.

HYPERIN: Nu ești prima domnișoară care-și exprimă regretul pentru înlocuirea acestei litere.

ANNETTE: Obraznicule. Eu am făcut o constatare obiectivă. Continuă.

HYPERIN: Le-am spus prietenilor mei din F A L U M că e momentul să acționăm. Că nu mai putem sta cu mîinile-n sîn cînd

depresiunile, spleenul, dezaxarea, dezumanizarea, stările de paroxism sau de indiferență absolută fac ravagii, iau proporții înspăimîntătoare. Că teza oficială a echilibrului și-a adaptării e o crimă. Că omenirea, naivă, îndobitocită, merge cu pași repezi spre cataclism.

ANNETTE: Și s-a găsit un prieten care te-a denunțat.

HYPERIN: De unde știi?

ANNETTE: Creierul meu de robot a făcut o legătură logică.

HYPERIN: Ticălosul viza sus, foarte sus. Și a ajuns. Eu am fost o treaptă. Azi patronează, cu făptura sa adaptată, fericita adaptare a sistemului nostru planetar.

ANNETTE: Pot să-ți văd ghetele?

HYPERIN *(ridică un picior, își examinează talpa)*: Nu m-am șters bine pe picioare? Talpă de crep. Bătrîna talpă de crep. O prefer tălpilor zburătoare. Nostalgia țărînei.

ANNETTE *(zîmbește)*: Credeam că-s de fier. Am motivele mele. Să-ți fac fișa. Să sintetizăm. Ce te aduce la noi?

HYPERIN: Irealitatea. Sentimentul irealului. De cînd am ieșit grațiat din „pensionul" de pe Terra am o senzație acută, insuportabilă de inexistență. Merg la un bar. Beau un coniac. Cine bea coniacul? Nu știu. Nu mă găsesc. Mi-am pierdut eul. Înăuntru nu e. Afară nu e. Și deodată se uită la mine, de pe stradă, prin geamul vitrinei, un eu de demult, de demult, atît de tînăr, de străin, de necunoscut.

ANNETTE: Ești tînăr și acum.

HYPERIN: Aparent. Cel care striga lumii adevărul e în altă lume, dincolo de geam, la o distanță incomensurabilă. El e frumos, e strălucitor. Hyperion.

ANNETTE *(încearcă să glumească, să schimbe atmosfera)*: Dedublarea e desuetă, romantică. Pacienții noștri sînt cel puțin triplați, quadruplați...

HYPERIN *(își urmărește viziunea)*: Și deodată tînărul frumos din fața geamului se schimonosește, se umflă. Ochii i se întăresc. I se fac de beton. Gura i se face o peșteră neagră, plină de venin. Bosse, diavolul îmi ciocănește la geam: „Vino la

mine. Putem trăi bine împreună, în aceeaşi piele." ...Şi eu cine sînt? Sînt eu? Sînt el? Exist?...

ANNETTE: Suferi, deci exişti.

HYPERIN *(se reculege, revine la tonul diurn)*: Roboţelule, eşti suspect. Roboţii pot fi logici, inteligenţi. Lirici chiar. Nu subtili.

ANNETTE: Vino în camera de relaxare. Aşa, udă-ţi puţin tîmplele. O să-ţi facă bine. *(Îl instalează în boxa cea mai îndepărtată de Bosse. Se întoarce în birou. Lui Cris.)* Mă auzi? Sînt puţin îngrijorată. Doi pacienţi se cunosc, au un conflict.

VOCEA LUI CRIS: Ei şi?

ANNETTE: La tine toate sînt „ei şi?" Uşor îţi vine! Eu trebuie să scot castanele din foc. *(Soneria. Intră superba Evy. Annette o contemplă, îi zîmbeşte.)* Ce vă aduce la noi? Sînteţi întruchiparea sănătăţii! Şi ce rochie frumoasă aveţi! Veniţi de pe Terra? De cînd se poartă aşa scurt? De ieri n-am mai deschis cosmovizorul. Au lansat ultimele modele?

EVY: Nu ştii cum e moda? Totul revine. Nu există ceva mai vechi decît ultimul model.

ANNETTE: Arătaţi ca un piersic înflorit.

EVY: Un tînăr pe care l-am cunoscut odată, obişnuia să mă tachineze — zicea că sînt mitul degenerat al Afroditei — asta s-a petrecut demult, demult... eram tînără, frumoasă...

ANNETTE *(rîde)*: Şi acum? Nu sînteţi?

EVY: Aparent. Înăuntrul meu sînt chircită, zbîrcită, stafidită, micşorată. Parcă-s un cap din ăla indian, conservat, după ce-a murit.

ANNETTE *(umblă la fişe)*: Cum staţi din punct de vedere sexual? Frustrată?

EVY: Copleşită. Supraconsum. Supraabundenţă. Am din toate prea mult: bărbaţi, rochii, parfumuri.

ANNETTE: Mireazma asta o cunoşti? E proaspătă, feciorelnică, pe bază de levănţică.

EVY: Nu mă interesează. Nimic nu-mi poate împlini golul care mă chinuie zi şi noapte. *(Priveşte spre tablou.)* Singura spe-

ranță care mi-a rămas e magicianul Cris. Vreau să-l văd. Du-mă la el.

ANNETTE: El nu primește personal... în toate cazurile... Uneori, din stare de transă, transmite prin mine, remediile găsite... *(gest de dezamăgire din partea lui Evy)*, dar sînt la fel de eficace, te asigur. *(O conduce în camera de relaxare, se întoarce în birou, lucrează la fișe. Scurt moment de tăcere.)*

RENATA *(dă la o parte peretele culisant dinspre boxa lui Robbin)*: Nu mai suport. *(Arată spre cap, inimă, stomac.)* Mă apasă aici, și aici, și aici.

ROBBIN: Să iei diseară un laxativ.

RENATA: Un creier electronic genial cînd devine și spiritual e de nepreţuit. *(Pauză.)* Singură. Totdeauna singură. Singurătatea mă omoară. *(Dă la o parte peretele culisant spre boxa lui Bosse.)* Domnul are poate o ţigaretă? *(Bosse nu apucă să răspundă și intervine Hyperin care aude întrebarea Renatei, sare de pe fotoliul lui, și intră în spaţiul celor trei boxe unificate.)*

HYPERIN: Ţigări? N-ar strica. Sînt amator. *(Îl descoperă pe Bosse care căuta să se ascundă.)* Dumneata! Aici! La Cris! Psihoterapie clandestină! Două sute de ani recluziune! Formidabil! De cîţi ani nu ne-am văzut, Bosse? Ce ghinion, să fiu atîta vreme indisponibil!

RENATA: Bosse? Ministrul?

HYPERIN: Nu contează. Uită-te aici, la băiatu: Hyperin, scriitorul!

RENATA *(fericită, stupefiată)*: Scandalul mondial de acum cîţiva ani! În fiecare seară urmăream la cosmoviziune procesul. Pînă cînd s-a întrerupt brusc.

HYPERIN: Vorbeam prea mult. Prea bine. Nu le-a ajutat nici unul din psihotropele pe care mi le-au administrat. Nu pot să vă spun, stimată doamnă, ce gust îmbietor are spanacul, condimentat cu neureleptice. Dar eu am gusturi ciudate și coaja tare. Am rezistat și la spanac și la influxuri nervoase și am vorbit, am vorbit. Vechiul meu prieten tace. O să mă facă să cred că nu-i e plăcută revederea.

BOSSE: Aici e camera de relaxare. Mă relaxez. *(Închide peretele culisant. Hyperin îl redeschide brusc.)*

HYPERIN: Să nu fim bădărani, Bosse. Să n-o deziluzionăm pe doamna. *(Renatei.)* Știți, el are gesturi din astea, bruște, dar e o inimă de aur. Metal nobil. Incoruptibil. *(Bosse se închide iar în boxă și se întinde întorcînd spatele celorlalți. Hyperin redeschide și mai violent boxa.)*

RENATA: Aveți dreptate, domnule Hyperion...

HYPERIN: Hyperin. Mare mutilat de-o vocală.

RENATA: ...aveți dreptate. O conversație agreabilă între oameni bine e cea mai eficace relaxare. Acum nu știu cîte mii de ani, aristocrația franceză nu lua tranchilizante. Se adunau în saloane, bîrfeau cu grație, făceau dragoste și dormeau tun.

HYPERIN *(o idee)*: Să-i imităm. Să vă aducem oaspeți, marchiză de...

RENATA: Robbin.

HYPERIN *(spre Robbin)*: Și domnul?

RENATA: Nepotul meu, alchimistul modern, robotocreatorul.

HYPERIN: Ultimul vlăstar cu sînge albastru, subțiat, al unei vechi aristocrații?

ROBBIN *(morocănos)*: Cam așa ceva.

HYPERIN: Valeți, aprindeți lustrele!

(Renata intră în joc, aprinde niște veioze, mută cîteva obiecte, aranjează „salonul".)

BOSSE *(brutal)*: Astîmpără-te, Hyperin. Stai la locul tău.

HYPERIN: Cînd am mai stat la locul meu? Nici cînd putea să mă coste capul. Am o mîncărime, Bosse, care nu-mi dă pace. Și pe urmă, nu capul meu e în joc, acum.

RENATA: Delicios! Ezoteric!

(Hyperin deschide boxa în care se află fata.)

HYPERIN: Evy!

EVY: Hypy!

HYPERIN *(se stăpînește)*: Mitul degenerat al Afroditei! Marea te-a născut din nou.

EVY: Unde-ai umblat de cînd ai ieşit... de acolo... unde te-ai ascuns?

HYPERIN: Nu e momentul. Îţi povestesc altă dată. Vino. Avem spectacol. *(O ia de mînă.)*

EVY: Ce spectacol?

HYPERIN: Ai să vezi. *(Cu ea de mînă, deschide boxa lui Gloss. Acesta sforăie uşor, pe două tonuri.)* Extraordinar! Magia lui Cris. Melodramă. Credeam că joc într-o comedie. Numai cunoştinţe vechi. *(Îl zgîlţîie.)* Magistre! Sus! Aţi întîrziat!

GLOSS *(buimac)*: Ora de curs?

HYPERIN: Nu. O doamnă din lumea mare vă aşteaptă în salonul ei.

GLOSS *(se dezmeticeşte, se uită mai bine la Hyperin)*: Hyperin! Nu ţi-a trecut gustul de farse. Credeam că viaţa te-a potolit.

HYPERIN *(val de sentimente amare)*: V-aţi gîndit vreodată la mine, domnule profesor? Sînt mai bine de douăzeci de ani de cînd...

GLOSS: N-am timp. Oamenii sînt interesanţi pînă la un punct. Dar sarcina mea e alta. Ideile sînt geloase. Nu suportă rivale. Individul e un accident. Să-l cultiv - înseamnează risipă. Nu-mi pot permite decît cheltuieli mărunte — de timp, de sentimente.

HYPERIN: Aveţi, ca întotdeauna, o fioroasă dreptate.

GLOSS: Nu ţin să mă fac simpatic. Nu-s nici politician, nici curtezană, *(cu tîlc)* nici saltimbanc...

HYPERIN *(imită un cerşetor)*: Faceţi-vă milă şi pomană! Doi bani, doi bănuţi de timp! *(Îl pofteşte în boxele „salon". Gloss îl urmează grav şi plictisit.)* Primiţi-i, marchiză! Titlurile lor de nobleţe sînt Înţelepciunea şi Frumuseţea.

(Grup „salon" în jurul Renatei.)

RENATA: Fiţi bineveniţi. Salonul meu e democratic. *(Lui Robbin.)* Sînt delicioşi, nu? *(Celorlalţi.)* Scumpi prieteni, aş fi fericită să schimbăm ficţiunea în realitate. Cînd plecăm de aici să fiţi cu adevărat oaspeţii mei. Un cocteil fără pretenţii. Am pe Terra Vecchia o vilişoară, la ţară, o moară atomică dărăpănată, mi-a amenajat-o un arhitect tînăr, din simpatie pentru familia noastră sau cine ştie *(coche-*

tează) poate pentru mine. Am putea sta de vorbă, fără pretenții, ca între vechi amici...

HYPERIN *(aluzie la Bosse, la Gloss)*: Adevărat vechi! Și buni amici! Strîns legați între ei. *(Se învîrtește de colo pînă colo, din ce în ce mai agitat.)* Frați de cruce. Se aruncă-n foc unul pentru celălalt. Uite, eu, de pildă, așa cum mă vedeți, ce n-am făcut pentru Bosse! Mărturisește, Bosse, că dacă nu eram eu, tu nu erai azi ministru.

EVY *(alarmată de întorsătura pe care a luat-o jocul)*: Asta nu-i conversație de salon. Nu interesează pe nimeni. Am văzut de curînd o piesă fascinantă, **Salamandra**. Ați vizionat-o, doamnă?

RENATA: O, încă de la repetiția generală. Am un tînăr prieten, un inițiat în lumea teatrului.

ROBBIN *(pierdut)*: Vă place teatrul, domnișoară?

RENATA: Miracol! Sînteți o vrăjitoare. Nepotul meu, în sfîrșit, *vede*.

EVY: Suferiți de ochi, domnule?

ROBBIN: Nu. Da. Cred că nu. Am fost totdeauna perfect sănătos. Acum prima oară, simt un fel de amețeală. O stare curioasă. Lucrurile de lîngă mine au alunecat departe, foarte departe. Își pierd materialitatea. Vibrează. Sînt unde luminoase? Sînt unde sonore? Nu știu. Concentrice. În jurul meu. Eu, în mijloc, vibrez, sînt numai vibrație.

RENATA: Domnule Hyperion, aveți un rival — la poezie — lirism electronic.

HYPERIN: Hyperin, marchiză!

EVY: O fi o vrajă de-a lui Cris!

HYPERIN *(ironic)*: Sfîntă ingenuitate!

RENATA: Poate asistăm la fenomenul atavic, supranumit în vechea franceză **coup de foudre** *(Lui Evy.)* I-ai căzut cu tronc, domnișoară.

ROBBIN: Tanti, mi-e frică!

RENATA: E un mare savant și un mare copil. Creierul lui a fost estimat printre primele cinci creiere din lume. Ce folos, în

anumite împrejurări, inteligența nu ne ajută la nimic. Toți sîntem prea deștepți, domnilor.

HYPERIN: Să nu exagerăm.

RENATA: Spiritual! Îmi placi. Întocmai așa i s-ar fi dat replica marchizei de Robbin *(pronunță ca în franceză)*, în salonul ei. Rămîn la convingerea mea. Dacă acest monstru sacru de nepotu-meu nu ar fi atît de genial, ar avea azi copiii lui proprii, pe cale naturală, nu prin incubatoare, care Dumnezeu știe ce surprize pot să ne mai aducă.

GLOSS: Shoking!

RENATA: Fac mea culpa. M-am lăsat antrenată. E un subiect delicat, în familia noastră, spinos. Dar ca între vechi prieteni...

ROBBIN: Nici cea mai pură mireasă nu poate fi atît de tulburător de pură ca un automat bine făcut, armonios.

RENATA: Vă asigur, totuși, că nu e pervers.

ROBBIN *(ușoară transă)*: Așa mi se părea — înainte — mi se părea că ființa umană are ceva echivoc, aproximativ, necurat...

EVY: Eu vă înțeleg. Și mie mi se părea la fel... înainte de a cunoaște acest sentiment...

HYPERIN *(qui-pro-quo)*: Perfect! Identitate de idei și sentimente. *(Cîntă pe nas.)* Domnul să unească pe robul său Robbin cu roaba sa Eva...

EVY: Monstrule! Ai rămas același monstru! *(Supărată fuge în boxa ei și trage peretele culisant. Hyperin o urmează.)*

GLOSS: Copiii se joacă.

BOSSE: Văzuți din turnul dumitale, toți sînt mici, inofensivi. Nu uita că acest copilaș era, în joacă, să-ți dărîme turnul și... alte turnuri.

ROBBIN: Tanti, mie mi-e rău. *(Robbin se întinde, în boxa lui. Renata îl urmează. Suferind.)* Ce are ea cu Hyperin? Ce poate fi între ei?

RENATA: Prostuțule! Robotofilule! Se vede că nu cunoști femeile femei. Ea cochetează. Așa sînt ele. Vrea să te facă gelos.

ROBBIN: Mașinile sînt mai loiale. Da e da și nu e nu.

RENATA: Ce vrei? Ele sînt dintr-o bucată. Dar noi, din cîte bucățele nu sîntem făcute...

ROBBIN: Era mai bine fără ea. Eram liniştit.

RENATA: Desfiinţeaz-o.

ROBBIN: Tanti! Şi umorul negru are o limită.

RENATA: Vreau să spun: închipuieşte-ţi că nu există. Creierul tău te ascultă.

(Bosse şi Gloss rămîn între ei.)

BOSSE: Hyperin, nihilistul ăsta e lipsit de scrupule. Se va răzbuna. Ne-a găsit aici, clandestin — ne are la mînă. Face scandal. Ne compromite. Ne trimite în boxa acuzaţilor.

GLOSS: Dumneata l-ai denunţat atunci, nu eu.

BOSSE: Te faci ecoul unor calomnii. Înţeleg să mă bîrfească nenorociţii ăia anticosmici. Dar dumneata! Om serios! Bagă de seamă. Te urăşte mai mult decît pe mine. I-ai fost dascăl.

GLOSS: Părea afabil, plăcut surprins cînd m-a văzut. Nu ştiu de ce m-ar urî.

BOSSE: Pentru că pe dumneata te-a adorat. A crezut în dumneata. În doctrina dumitale.

GLOSS *(jignit)*: Ce vrei să insinuezi?

BOSSE: Nu insinuez. Ţi-o spun deschis. Pînă cînd a observat o neconcordanţă. În cercul nostru intim recunoşteai situaţia tragică a ordinei cosmice, în forum proclamai armonia integrării perfecte. La proces, în loc să vii, ca martor, să-i uşurezi situaţia, ai *avut guturai*. Poate totuşi te mai bucuri de-un oarecare ascendent asupra lui. Încearcă să-l potoleşti. Altfel nu te văd bine. Te compromite. Ca şi pe mine.

(Alături, în birou, Annette a urmărit pe micul ecran cele petrecute în camera de relaxare. E alarmată.)

ANNETTE: Cris! Trezeşte-te! E de rău! Hyperin ne denunţă!

CRIS: Ar intra la apă. S-ar sinucide. E şi el implicat.

ANNETTE: O face. E nebun. Nu-i pasă de nimic.

CRIS: Voi aviza. Lasă-mă să reflectez.

ANNETTE: Reflectează dar repede.

(Hyperin apare. Bosse face o retragere rapidă, tactică, în boxă.)

GLOSS: Eros te-a înseninat.

HYPERIN: Eşti perspicace, magistre. Într-adevăr sînt senin şi hotărît.

GLOSS: La ce?

HYPERIN: Să acţionez.

GLOSS: Trădezi logosul, băiatule. Întoarce-te la universul sever şi pur al ideilor. Lasă-i pe ei *(arată spre boxele lui Bosse şi Robbin)* cu praxis-ul. Acţiunea politică ţi-a mai jucat o dată festa.

HYPERIN: Nu acţiunea. Să nu umblăm cu abstracţii. Eu mă lupt cu oamenii. Ei m-au vîndut. Cei ce aveau să devină curînd după asta conducătorii Consiliului Cosmic.

GLOSS: Şefii? Poate. Eu sînt un biet slujbaş. Un dascăl lipsit de importanţă. N-am nici un vot. Ceilalţi decid.

HYPERIN: Ştiu. Rolurile sînt împărţite. Ceilalţi decid şi dumneata aperi Logosul. Şi ce uriaş erai, magistre, în primii mei ani de studii.

GLOSS: Furia nu-i un bun sfetnic.

HYPERIN: Nu-s furios. Sînt inspirat. Posedat de Demon.

GLOSS: Şi dacă faci ce-ţi porunceşte Demonul şi te răzbuni, ne denunţi ca mistici, crezi că salvezi omenirea?

HYPERIN: Să denunţ? *(Greaţă.)* Mai degrabă ucid! Sparg cu un pumn geamul de după care stă fiara cu ochi de beton şi mă pîndeşte. Auzi? *(Eventual se aude un zgomot asurzitor de geamuri fărîmate.)* Mă liberez. Îmi mîntui sufletul.

GLOSS: Tu, nu, noi sîntem Logosul. Dacă eu dispar, dispare conştiinţa de sine a omenirii. Trezeşte-te.

ANNETTE *(înnebunită de spaimă)*: Cris! O crimă! O crimă la noi în cabinet!

VOCEA LUI CRIS *(încleiată de băutură şi somn)*: Pulverizează cadavrul!

ANNETTE: Nu l-a omorît! Mă tem că îl omoară. Fă ceva!

VOCEA LUI CRIS: Da, mmda... Relax 3, Binox 1...

(Annette la tabloul de comandă, apasă repede nişte butoane. Plutind, Gloss şi Hyperin se îndreaptă spre fotoliile-pat. Conversaţiile care continuau în surdină, se întrerup. Pacienţii adorm. Tăcere adîncă.)

VOCEA LUI CRIS: Encefalofonul!

(Annette apasă pe un buton. Într-o învălmăşeală nemaipomenită o cacofonie de glasuri care se aud ca din fundul unui butoi, se întretaie, se suprapun — gemete, strigăte — sînt glasurile interioare ale pacienţilor, aşa cum nu *le-am putut auzi în scenele anterioare.)*

GLAS INTERIOR HYPERIN: Fiara! Îi crăp capul! Îi sparg ochiul de beton.

GLAS INTERIOR EVY: Hypy! Leşin! Un pat! Cu el! Sub el! În braţele lui!

GLAS INTERIOR BOSSE *(bas)*: Mi-e frică. E nebun. Mamă, unde eşti? Nu mai vreau să fiu ministru. Vreau la tine, în poală.

GLAS INTERIOR HYPERIN: Iar îmi place Evy. Sînt nebun. Ventuza, vampirul... Ce să mă fac? O iubesc.

GLAS INTERIOR RENATA: Sînt *foarte* nefericită. Sînt demodată, ca o pălărie cu pană. Sînt o pălărie cu pană. Dedesubt, n-am nimic. N-am cap. N-am corp.

GLAS INTERIOR GLOSS: Animalele! Omorîţi-vă! Trage-i! Dă-i! Pe mine lăsaţi-mă-n pace! Am o sută douăzeci şi cinci de volume de scris. Cine le va scrie?

GLAS INTERIOR ROBBIN: Alunec. Alunec. Alunec. Eva. Un tobogan. Mă cufund. În rai. În iad.

GLAS INTERIOR RENATA: Ministrul mă fixează. Încep să am corp. Să mai îmi ridic puţin rochia, aşa, involuntar, discret.

GLAS INTERIOR BOSSE *(bas)*: Mamă vreau la tine. Nu mai fac. Nu-i mai arestez. Nu-i mai distrug.

GLAS INTERIOR RENATA: Îl aduc joi la cocteil. Fără discuţie. Cam bădăran dar viril, ministrul. Face figură bună între cucoane. Mă vor invidia.

GLAS INTERIOR HYPERIN: De ce stau? De ce nu-i sfîşii tiranului beregata? Acum ori niciodată. Bosse trebuie să dispară.

ANNETTE *(întrerupe brusc aparatul)*: Cris! Ce facem?

TABLOUL II

Pacienții dorm în continuare. Annette și-a pierdut capul de spaimă.

VOCEA LUI CRIS *(imperturbabilă)*: Mai pune o dată de la: „Mamă"... Mi-a plăcut.
ANNETTE: Ești inconștient. Ești beat turtă.
VOCEA LUI CRIS: Sînt lucid ca un zeu. Hai, fă-mi plăcerea...

(Annette dă drumul aparatului.)

GLAS INTERIOR BOSSE *(grav, bas)*: Mamă, unde ești? Vreau la tine, în poală...
GLAS INTERIOR RENATA: Îl aduc joi la cocteil. Fără discuție. Cam bădăran dar viril ministrul.

(Annette întrerupe iar aparatul.)

ANNETTE *(mai disperată, dacă se poate)*: Nu văd sfîrșitul. Ba da. Văd. Ne văd pe noi, în haine vărgate. Două sute de ani. Pînă la sfîrșitul vieții. Scandalul va izbucni.
VOCEA LUI CRIS: Femei! De cînd nu mai practicați vrăjitoria, vi s-a atrofiat simțul profetic. Casandra vedea mai just.
ANNETTE: Eu văd numai curtea centrului de reeducare. Și pe noi doi. Învîrtindu-ne în cercuri separate, două sute de ani. Cris, iubitule, ce facem? I-ai auzit? Sînt dezlănțuiți!
VOCEA LUI CRIS: Ți-ai pierdut capul. Te-ai zăpăcit de tot. Ai uitat abeceul meseriei. Mi-e rușine cu tine. Atenție la mine: aplici influxul L 1 — liberator — Ataractic 3. Atenție la

dozaj. Aici e linia de demarcaţie între un vrăjitor de anvergură şi un cîrpaci: fineţea tuşeului! Ca la pianişti! Nici o nuanţă mai tare, nici una mai slabă. Exact atît cît trebuie. Şi ţie-ţi aplici A 2, simplu liniştitor.

ANNETTE *(manipulează butoanele. Suspină mai încet, din ce în ce mai încet)*: Da, Cris, vezi ce ascultătoare sînt...

(Tonalitatea întregului act se schimbă. Sub efectul influxului L1 – Ataractic 3, pacienţii se trezesc într-o dispoziţie euforică. Se mişcă şi vorbesc plutind, cu încetinitorul, uşor narcotizaţi. Replici care în împrejurări normale ar provoca riposte violente, sînt primite cu detaşare, cu surîs, puse la punct afabil, academic. Există o distanţare a personajelor faţă de sine şi de momentul acţiunii, o dedublare benefică.)

EVY *(întinsă în patul ei)*: Ce lumină verde, blîndă. Parc-am fi atunci, pe pămînt, întinşi alături, în iarbă.

HYPERIN *(întins în patul lui)*: Miroase a Terra. A fîn proaspăt cosit. Zorile ne spală cu lumina lor.

EVY: Nu doresc nimic. E veşnicia.

HYPERIN: Cîntă privighetorile.

EVY: Cred că ele cîntă seara.

HYPERIN: Şi seara şi dimineaţa. Oricînd vrem noi. Atunci cînd sîntem tineri.

EVY: Eşti şi acum.

HYPERIN: Eram tînăr. Eram adevărat.

EVY: Eşti şi acum.

HYPERIN: Eram chiar adevărul. Încălţat cu ciubote de şapte poşti: săream peste prăpastia dintre gînd şi faptă. Eram un buzdugan. Izbeam cu mine, cu buzduganul, în capul balaurului, şi sîngele lui negru şi puturos curgea. Ce voluptate!

EVY: Eşti fioros. Ne strici momentul liric...

HYPERIN: S-a şi terminat. Nimic dulce şi blînd nu durează.

EVY: Nu. Te rog. Spune-mi cum o să fie, cînd o să fim împreună în căsuţa noastră...

HYPERIN: Al dracului de greu. *Tu* şi un singur bărbat!

EVY: Îţi jur...

HYPERIN: *Eu* şi o singură femeie!

EVY: Îţi scot ochii. *(Tot euforic visătoare.)* Ţi-i scot. Înţelegi? Ţi-i scot.

HYPERIN: Nu pot să rămîn cu tine. Sînt un neadaptat. Îmi vine să sparg marginile acestei lumi înguste, meschine. Vreau să fiu în altă parte, în altă lume, oriunde, **„anywhere out of this world"**. Aşa spunea un poet blestemat din antichitatea istorică, în limba lui clasică, moartă. Simt ca el. Am un Demon, Evy. Nu pot să rămîn cu tine. Trebuie să fiu singur, cu el.

EVY: Şi eu am unul. Altfel decît al tău. Dar tot tiran. O să trăim în patru. Noi doi şi cei doi Demoni ai noştri. Dar împreună, în familie. Fără tine nu pot exista.

BOSSE *(se trezeşte, se întinde)*: Am tras un pui de somn zdravăn. Mă simt mai bine. Sînt optimist. *(Se scoală, îl zgîlţîie pe Gloss.)* Hei! Profesore!

GLOSS *(buimac de somn)*: Au intrat studentele?

BOSSE: Lasă-n pace studentele, că tot degeaba. Ştii, văd lucrurile mai în roz. Nebun, nebun, dar nu ne denunţă el. Totdeauna se găseşte o formulă de compromis.

GLOSS *(vesel)*: Nu ne denunţă. Ne omoară.

BOSSE *(vesel, ironic)*: Cu ce?

GLOSS *(vesel)*: Nu ştiu. Cu scrumiera asta. Sau cu raza morţii. Dar de omorît ne omoară. *(Vesel.)* La sigur.

RENATA *(se trezeşte, se întinde, cască, se răsfaţă)*: Unde-i ministrul meu? Unde mi-e bufonul? Ce face prinţul? Doarme?

ROBBIN *(senin, visător)*: Sînt treaz. Visez. Ea cochetează. Ca să mă aţîţe. Cînd o să vină la mine, am s-o alung: „Du-te la El!" Ea o să cadă în genunchi şi o să-mi sărute picioarele.

RENATA: Afabulează ca un băiat la patruzeci—cincizeci de ani. Nu şi-a făcut la timp adolescenţa. Fiţi indulgenţi cu el. Încep să mă plictisesc. Unde mi-e bufonul?

HYPERIN: Aici, marchiză! *(Se reface grupul iniţial în jurul Renatei.)* Ca-ntotdeauna, de cînd există lumea şi pămîntul. La dispoziţia Prinţului! La dispoziţia Preşedintelui! La dispoziţia Consiliului Cosmic! Spre descreţirea frunţilor împo-

vărate de înaltele treburi obştești. Ascultaţi una tare: Într-o zi, domnul Bosse, surmenat de travaliu, s-a hotărît să facă turism. S-a suit în racheta sa specială, însoţit de ghidul său turistic particular. Şi iată-ne-n spaţiu. Călăuza zice poetico-turistic, arătîndu-i Terra: „Priviţi, excelenţă, vedeţi acest continent, această pară pergamută gălbuie, suculentă, — e Africa. Şi ăstălalt, ugerul ăsta plin — din el a curs străvechea civilizaţie a omenirii — e Asia. Şi Bosse, de colo, plictisit: „Ce atîtea amănunte? Treci peste continente. Arată-mi numai planetele".

RENATA *(rîde)*: Domnul ministru are umor. Nu se supără. E obişnuit cu ironiile gazetarilor. *(Pauză penibilă. Renata, cu ton monden, caută să animeze conversaţia.)* Turismul a făcut progrese extraordinare în ultimul timp. Am văzut şi ţigani nomazi în rachete, motorizaţi.

HYPERIN *(imită tonul monden)*: În materie de progres, cîte nu se văd! Citeam mai deunăzi într-un magazin ilustrat, despre ultima perfecţionare adusă de savanţi *(arată spre Robin)* armei definitive: de aci înainte, o planetă cînd sare în aer, sare discret, fără zgomot. Dacă-n clipa aceea, vreo domnişoară *(arată spre Evy)* de pe altă planetă doarme în braţele cuiva, să nu fie deranjată. *(Efectul euforizantelor slăbeşte)*.

ROBBIN: Eşti ordinar, domnule! *(Se bîlbîie, de enervare.)* Mă mir cum nu ţi-e ruşine, în faţa domnişoarei...

HYPERIN: Domnişoara a auzit şi altele de la mine, şi de la alţii...

EVY *(lui Hyperin)*: Îmi pui sentimentele la grea încercare. Nu uita că am venit aici *foarte* complexată. Pot face un gest disperat.

ROBBIN *(lui Hyperin)*: N-o ofensa. Nu ştii cine sînt eu! Pot să te distrug ca pe o muscă.

HYPERIN: Toţi puteţi. Mă-ntreb prin ce miracol mai exist.

RENATA *(alarmată că discuţia a luat o întorsătură neplăcută)*: Eu am fost totdeauna o avangardistă. Cînd se merge spre dreapta sînt foarte la dreapta. Cînd se merge spre stînga — foarte la stînga. Dar m-au dezamăgit cu toţii. Au abuzat cu toţii.

HYPERIN: Nu de dumneavoastră, sper.

RENATA: Şi de mine! De inocenţa mea politică! Politicienii îşi fac de cap. Nu toţi *(spre Bosse)*, vreau să cred. *(Cochet.)* Veniţi joi, la mine, pe Terra Vecchia. Putem sta în linişte de vorbă despre toate astea. Fără violenţe. Ca nişte oameni civilizaţi. Avem şi găini. E adorabil la noi, o să vedeţi. Un gălbenuş crud, proaspăt, în cocteil, e cel mai sănătos aliment. Natura. Întoarcerea la natură. Un amurg terestru. Singura noastră alinare. A bieţilor muritori.

GLOSS *(distrat; a rămas în urmă cu conversaţia)*: Bancul relatat de dumneata *(lui Hyperin)*, cu turiştii, l-am găsit în altă variantă, bineînţeles, la Herodot. Ba nu. Memoria a început să mă lase. Era într-o culegere de glume evreieşti, din mileniul doi al erei trecute. Ţi-ai permis anumite libertăţi faţă de versiunea originală.

HYPERIN *(amar, sarcastic)*: Sînt liber! Liber să transform, să actualizez bancuri, mituri, legende, alegorii, parabole, hiperbole... tot ce-mi pofteşte inima. *(Lui Gloss.)* Sînt liber să interpretez cît de liber, nu-i aşa, magistre? Numai să nu sar dincolo, în lumea lor. Să nu acţionez. De dus, ei ne duc, înainte, mereu înainte...

GLOSS: Dumneata ei vrea să ne întoarcem pe Terra, da? La ei? La vaci? La iarbă verde? Omul cosmic în cojoc de cioban?

HYPERIN: Cred că-s mai curios decît dumneata şi chiar decît Bosse, şi chiar decît stăpînul roboţilor să pipăi ce se ascunde dincolo de sistemul nostru planetar. Am o poftă nebună să-mi cunosc fraţii şi verii de pe celelalte astre, şi verişoarele...

EVY: Nu. Verişoarele nu!

HYPERIN: Sînt gata să plec să-i cuceresc. Dar cum arată cei cu care pornesc în expediţie? Mă uit la dreapta, mă uit la stînga. *(Spre Bosse.)* Profitori, buhăiţi de putere! *(Spre Robbin.)* Supraspecialişti infantili, limfatici! Hibrizi rezultaţi din transplantări genetice! Adaptaţi pînă la îndobitocire! Inadaptaţi rebeli împinşi la agresiune, la nebunie, la sinucidere!

GLOSS: Specia dumitale!

HYPERIN: Îți faci iluzii. Sînt un specimen cu fibra rezistentă. Lupt cu influxurile și le domin. Mă adaptez atît cît e nevoie ca să nu mă anihilați. Exist ca să vă fac viața amară. Și poate și pentru altceva. Dar nu vă spun azi tot. Sînt artist, îmi menajez efectele. *(Rîde, lui Bosse.)* Existența mea îți creează oarecare neliniște, recunoaște!

BOSSE: Recunosc.

HYPERIN: Recunoști că sîntem legați unul de celălalt, fără scăpare? Eu sînt destinul dumitale, și dumneata al meu.

BOSSE: Recunosc.

RENATA: Mă simt înălțată. Ea ca o tragedie antică.

GLOSS: Destinul nu-i decît intersecția mai multor serii cauzale.

HYPERIN: Atenție la intersecții! Există ciocniri finale. Ireversibile. Recunoaște că politica dumitale și a amicilor dumitale ne poate duce la dezastru.

BOSSE: Recunosc. S-ar putea. A dumitale e sinucidere sigură, însă, **Tertium non datur**.

ROBBIN: Vă admir răbdarea, stoicismul, domnule ministru. Cu posedați, cu iresponsabili de acest tip, mă întreb, totuși, dacă aceasta e atitudinea cea mai indicată.

HYPERIN: Regele roboților s-a dezghețat. Îmi place. Evy, o performanță în cariera ta de cochetă.

GLOSS *(lui Hyperin)*: Greșeala dumitale e dublă: de natură epistemologică și metodologică. Dumneata crezi că știința aplicată poate fi cîrmită în altă direcție. Nu există decît o cale: înainte.

EVY: Nu mă orientez. Unde-i înainte? Unde-i înapoi? Eu vreau să am copii. Și să trăiască. Și copiii să aibă și ei copii. Și așa mai departe. Normal. Istoric. Precosmic.

HYPERIN: La prima vedere pare un program minimal, modest. Dar nu-l vom putea realiza *(arată spre Bosse și Robbin)* decît dacă îi facem inofensivi.

ROBBIN *(lui Evy)*: Cu cine? Cu cine ai vrea să ai... copii?

GLOSS *(imperturbabil)*: Secundo: dumneata îți închipui că noi, șoarecii de bibliotecă, putem interveni eficace în mersul

lumii. Eşti prezumţios, tinere. Ştiinţa şi arta conducerii reclamă calităţi pe care nici dumneata nici eu nu le avem.

HYPERIN: Just. Totdeauna ai dreptate, magistre. Pînă şi gripele pe care le ai sînt juste. Ştiai că nu am comis crimele de care eram învinuit. Puteai veni ca martor în favoarea mea. Nu ai venit. Aveai o gripă justă, oportună. De ce să fi vorbit în favoarea mea? Nu mai eram pe aceleaşi poziţii. Cu toate că, pe vremuri, în asociaţia noastră, cînd puneam lumea la cale, erai de perfect acord.

GLOSS: Ai greşit din punct de vedere practic. Şi, dealtfel, ideile evoluează şi ele. Nu sînt un dogmatic.

HYPERIN: Just! În timp ce eu mă reeducam în institutul special, dumneata evoluai şi făceai educaţia tinerelor generaţii scriind: **Morala cosmică în conexiune cu axiologia.**

RENATA: O, prea ezoteric! Murim de plictiseală.

HYPERIN: Iertare, marchiză! Vă voi oferi un spectacol cum n-a mai văzut această capsulă cosmică. Veţi vedea cum se mişcă pe scenă un bufon şi un mare dregător, precum şi multe alte boscării, pehlivănii şi giumbuşlucuri.

EVY *(speriată)*: Potoleşte-te, Hyp!

HYPERIN *(lui Bosse)*: Dumneata m-ai denunţat, recunoaşte!

BOSSE: Eşti nebun!

HYPERIN: Destul de nebun ca să te denunţ la rîndul meu. Două sute de ani recluziune. Başca fotoliul de ministru, dus pe apa Sîmbetei.

BOSSE: Credeam că te-ai maturizat. Că experienţele prin care ai trecut te-au învăţat ceva.

HYPERIN: Oamenii serioşi îşi plătesc poliţele, nu? Fă tot ce-ţi cer. Recunoaşte şi — scapi. Nu te denunţ.

BOSSE: Fac.

HYPERIN: Te atac. Apără-te. Contraatacă. *(Îi trage o palmă uşor, simbolic.)*

BOSSE: Te miri că nu răspund?

HYPERIN: Tu m-ai învăţat să nu mă mir de nimic.

BOSSE: Sînt împrejurări în care răspunderile pe care le ai te obligă să pari laş.

GLOSS: Bosse nu acționează în această clipă tocmai pentru că e un eminent om de acțiune.

HYPERIN: Dialectic pînă-n vîrful unghiilor. Ca întotdeauna, maestre.

GLOSS: El e liber pentru că înțelege necesitatea de a nu riposta.

HYPERIN: Va fi din ce în ce mai liber. Mulțumesc pentru baza teoretică de discuție. Acum putem acționa mai departe. *(Îl mai atinge o dată, ușor, simbolic, cu palma.)*

ROBBIN: Degradant spectacol! Nu permit.

HYPERIN: Comandă roboților dumitale. Ei trebuie să fie perfecți, ascultători. Sîntem în capsula vrăjitorului. Într-o lume fictivă. Aici eu comand.

RENATA: Voința bărbătească a ministrului răzbate și în momentele de pasivitate. E un bărbat care știe ce vrea. Își urmărește cu tenacitate scopul.

HYPERIN: Acum, în clipa asta, știi ce vrei, Bosse? *(Bosse neagă.)* Acum vrei să te relaxezi. Să mergi în patru labe în jurul acestei camere ca să te relaxezi. *(Renata e surescitată, Evy îngrozită, Robbin scîrbit, Gloss nu se miră de nimic, Bosse e decis la orice.)* Nu te formaliza. Sîntem într-un vis, într-o comedie. Altfel cum s-ar putea petrece așa ceva? Hai, hai, curaj! La cîți nu le ceri tu să facă asta, zi de zi, o viață întreagă!

(Bosse, tacticos, detașat, își trage pantalonii să nu facă genunchi, se lasă în patru labe și pornește. Robbin vrea să se repeadă spre Hyperin, Gloss și Renata îl țin.)

ROBBIN *(lui Hyperin)*: Ticălosule!

RENATA: O glumă, Robby! Ți-ai pierdut umorul! Așa glumesc artiștii. Se destind. Se joacă.

GLOSS: Să fim calmi. Să reflectăm. Aici vedem manifestîndu-se într-o formă pregnantă străvechea problemă filozofică a relației dintre scop și mijloace. *(Bosse înaintează încet, detașat, în patru labe printre cei prezenți.)* Scopul lui Bosse e menținerea ordinei cosmice. Scop ideal. Atitudinea lui, plimbarea aceasta, hmm, poate influența unele spirite mai labile, le poate face să se tulbure, să se îndoiască... Dar

scopul justifică şi sanctifică mijloacele. *(Bosse ajunge la capătul camerei şi porneşte, în aceeaşi poziţie, înapoi.)* Acum să privim din unghiul celălalt de vedere, al lui Hyperin. Scopul lui: lupta împotriva stagnării, pietrificării. Ideal. Mijlocul folosit: discutabil, desigur.

ROBBIN *(scîrbit)*: „Dar scopul sanctifică mijloacele". Cunoaştem. Iată ultimii mohicani ai umanismului! Demult am spus că artiştii şi filozofii trebuie recondiţionaţi. Arta e ceva dubios, magic, primitiv. Orice filozofie e sofism. În lumea cunoaşterii ştiinţifice din care am extirpat subiectivitatea, n-au ce căuta aceşti ichtiozauri, aceste animale preistorice: artistul, gînditorul. Sămînţă de scandal şi nimic altceva.

GLOSS: Dumneata nu sesizezi relaţiile de tensiune dintre termenii antagonici. Fără voie, faci filozofie. Şi proastă. Cînd dumneavoastră, oamenii de ştiinţă şi de acţiune vă băgaţi în problematica omului, faceţi numai boroboaţe. Rămîi la roboţi, fizicianule. **Sutor non supra crepidam...**

(Bosse continuă să înainteze în patru labe.)

EVY: Hyperin, mi-e silă. Termină jocul!

HYPERIN: Adori Puterea, veşnică Eva! Chiar atunci cînd, provizoriu, e în patru labe.

ROBBIN: Saltimbancule! Ihtiozaur!

HYPERIN *(lui Evy, indicîndu-l pe Robbin)*: El e, provizoriu, în două picioare. Ia-l!

EVY: Întreci măsura!

HYPERIN: Unde ai văzut tu măsură? Cine păstrează măsura? Destinul păstrează măsura? Unde e măsura, justele proporţii între veşnicie şi cele două—trei sute de ani pe care le trăim? Unde a fost măsura în ultimul cataclism? Unde o să fie măsura în cataclismul posibil? Laşitatea lui Gloss cunoaşte măsura? Josnicia lui Bosse cunoaşte măsura? De ce tocmai eu trebuie să păstrez măsura? Şi bunul gust, poate? Spectacolul pe care-l dau e grosolan, nu?

BOSSE *(respectuos, lui Hyperin)*: Vă rog, pot să mă ridic? *(Schiţează un gest de ridicare.)*

HYPERIN: Jos! Mai faci un ocol. *(Bosse pornește iar, stoic.)* Sper că n-ai nimic împotrivă. De acord?

BOSSE: De acord.

HYPERIN *(îl urmărește)*: Înaintezi fără convingere, fără entuziasm. *(Trist.)* Mă întristezi. Nouă ne ceri alt ritm și entuziasm, mult entuziasm.

BOSSE *(profund)*: Simt tot mai multă convingere. Simt tot mai mult entuziasm. Vă rog, observați-mă, urmăriți-mă, încurajați-mă!

HYPERIN: E ceva, ceva, mai bine. Dar mai ai multe lipsuri. De ce să nu le dăm spectatorilor o satisfacție deplină, pentru taxa pe care au plătit-o vrăjitorului? Vă anunț că acesta e punctul culminant: groază și admirație. Purificare. Catharsis. Prin penitența dumitale ei respiră.

RENATA: Mă simt chiar mai bine. Parcă nici nu mai am nevoie de consultație. Niciodată nu mi-aș fi închipuit că voi avea șansa să asist la o dispută de idei atît de aprinsă, de fascinantă între spiritele cele mai alese ale mileniului nostru.

HYPERIN: Încă un ocol, Bosse! Tot vei ajunge unde vrei tu. E doar un ocol. Vezi, nu te ucid. Mă joc. Sîntem civilizați. Rezist influxurilor, totuși ele mă modelează. La ce te-aș ucide? Lumea e plină de Bosse. Înfloriți pe toate planetele. Terra v-a fost leagănul. Cosmosul e arena voastră. Zburați, alergați, vă foiți, vă grăbiți, pe toate drumurile, pe toate planetele. *(Se uită la Bosse, care merge cam în silă.)* Hai, mai repede, mai repede! Nu așa, nu tîrîș! mai repede, mai repede, cum vă place vouă! *(Îl mînă. Bosse aleargă în patru labe, împiedicîndu-se, gîfîind.)*

EVY *(țipă, scîrbită, lui Hyperin)*: Gata! Termină! Ești odios!

HYPERIN *(lui Evy, indicîndu-l pe Robbin)*: Du-te la el! Te așteaptă. Binecrescut. Echilibrat. Sclivisit. Servit de roboți.

EVY *(lui Hyperin)*: Monstrule!

ROBBIN: Ați spus ceva profund, domnișoară.

EVY: Poate fără voia mea.

ROBBIN: E un monstru în sensul cel mai antisocial și anticosmic al cuvîntului. Prin rebeliunea lui neagă o coeziune armonioasă, obținută cu imense sacrificii. E un element periculos.

HYPERIN: Aș putea fi. Nu sînt. Mi-am pierdut o literă, o silabă. Am pierdut ceva, nu știu ce. O duritate necesară. Nu eu o să vă răstorn de la putere. Sînt prea artist. Mă joc. De alții să vă temeți. Printre robotocrați și roboți se nasc și oameni adevărați. Luciferici. Torțe ale ideii de libertate. Ei taie cosmosul cu dîre de lumină. De ei să vă temeți. Eu am obosit. Te iert, Bosse. Încetează cu acest de-a bușelea îngrozitor. Piesa s-a terminat.

(Bosse, cîntărind situația, se ridică. Se îndreaptă din șale, își recîștigă ținuta ministerială și se instalează în fotoliul lui.)

RENATA *(lui Bosse)*: Vă admir, domnule ministru. Multe jertfe trebuie să aducă un bărbat politic, cauzei pentru care luptă.

BOSSE: Mulțumesc, scumpă doamnă. Istoria cunoaște exemple mai ilustre. Eu nu sînt decît un mărunt slujitor al societății.

RENATA: Modestia e politețea miniștrilor. Arătați obosit. Cred că aveți o muncă extenuantă. Ar trebui să vă acordați mai multă destindere. Jucați bridge?

BOSSE: Nu. Sînt un plebeu. N-am avut timp să învăț.

RENATA: Canasta?

BOSSE: Așa și așa.

RENATA: Joi, la mine, fără nici o pretenție. Vă aștept.

BOSSE: Adresa?

RENATA: Din Mediterana, pe stînga. Unde erau Coloanele lui Herakles. Și mai tîrziu moara atomică. Vă arată oricine. Eu sînt foarte populară.

BOSSE: Mai stăm? Mă simt remontat. Aș pleca. Amîn consultația.

RENATA: Poate nici nu va mai fi necesară. Cîteodată un șoc, o emoție puternică fac miracole. Pe mine m-au zguduit așa de tare tribulațiunile dumneavoastră, că parcă mi-au luat cu mîna și vertijurile și opresiunile. Știți unde aveam opresiuni? *(Pleacă împreună. În drum spre ușă, ea îi duce delicat mîna spre locurile unde simțea apăsări: cap, inimă...)* Aici și aici și aici. Chiar în dreptul inimii. Familia era îngrijorată.

Ei m-au silit să vin la magician. Mie viaţa mi-e indiferentă. La vîrsta mea, ce-ţi mai poate oferi?

BOSSE *(cavaler, protestează)*: Vîrsta dumneavoastră? Dar e splendidă. Vîrsta plenitudinii. Fac prinsoare că n-aţi împlinit o sută de ani!

RENATA *(îl ameninţă cochet)*: Vulpoiule! Oamenii politici sînt de admirat dar nu de crezut. *(Ies împreună.)*

(În scenă au rămas Hyperin şi Gloss.)

GLOSS: Patimi omeneşti! Concepţii obtuze! Mi-aţi răpit timp. Puteam face synopsisul unui volum. Ce ţi-a ajutat? Nu-ţi iei distanţele necesare. Nu eşti nimic. Nici artist, nici om de acţiune. *Tu* vrei să schimbi lumea! Eşti un hibrid. Un ratat. *(Gloss se întinde pe fotoliul său. În curînd vom auzi un sforăit pe două tonuri.)*

HYPERIN *(singur)*: Ai dreptate, magistre. De ce s-o schimbăm? De ce s-o violentăm? Trăim în cea mai bună dintre lumile posibile. *(Foarte singur.)*

ANNETTE: Cris! E un final îngrozitor. Nu-s de acord. Nu suport.

VOCEA LUI CRIS: Ce nu-ţi place? Banii i-am luat.

ANNETTE: Banii! N-ai pic de inimă! Eu am. Am sentimente. Sînt sentimentală. Nu pot răbda să plece Eva cu Regele Roboţilor. E o infamie. Ce fel de influxuri le-ai dat? Ce fel de vrăjitor eşti? Şi lumea care te crede o somitate! Să nu se sinucidă artistul. Adu-i înapoi.

VOCEA LUI CRIS: Vrei alt final? Poftim: Liberator 5, Retur 12!

(Annette surexcitată, apasă pe butoane. Reapar Robbin şi Evy, despărţiţi. Nu se mai ţin de mînă. Plutesc, narcotizaţi. Îşi reiau locurile dinainte. Se anşenează pe replicele ce urmează)

HYPERIN: Du-te la el! Te aşteaptă! Binecrescut. Echilibrat. Sclivisit. Servit de roboţi.

EVY *(vrăjită)*: Monstrule! Nu întinde coarda prea tare. Sînt capabilă...

HYPERIN: Atunci du-te!

EVY: Nu pot!

HYPERIN: De ce?

EVY: Nu știu. Nu pot să te las.

HYPERIN: Eu nu cedez. Am ideile mele fixe. Cu mine o să ai numai necazuri. Și o să naști pui de rebeli.

EVY: Știu!

HYPERIN: Și n-o să ai decît minimum de existență. Atît cît acordă „Constituția Cosmică" oricărei femei. Ai văzut în *Terra Match* grădinile suspendate pe care le posedă *(spre Robbin)* stăpînul roboților? Mările și pădurile și armatele lui de roboți le-ai văzut? Toate ar fi ale tale.

EVY: Știu. Sînt o proastă. Rămîn cu tine.

ROBBIN *(disperat)*: Eva! Nu pot trăi fără tine. N-am trăit niciodată. Acum, aici, m-am născut. Nu mă lăsa, Eva...

HYPERIN: Cum îți permiți, domnule, să-i spui pe nume logodnicei mele?

ROBBIN: Nu-i adevărat. Cînd v-ați logodit?

HYPERIN: Acum și mereu. Mîine și ieri. Ne logodim neîncetat.

EVY *(lui Robbin)*: Sînt a lui. Iartă-mă! *(Lui Hyperin.)* Să plecăm, mai repede. *(Ies.)*

(Robbin se prăbușește într-un plîns convulsiv. Între suspinele lui se aude sforăitul lui Gloss.)

VOCEA LUI CRIS: Ești mulțumită? *(Biblic, solemn.)* Să meargă cei doi pînă la capătul lumilor, să o cunoască pre dînsa și să se înmulțească...

ANNETTE: Fără incubatoare?

VOCEA LUI CRIS: Fără. Pe cale naturală. Știi cîte probleme au fost cu ultimele generații de produse artificiale. Nu. Să fie o adevărată geneză, cu plăcere, păcat și suferință. Ca sămînța răzvrătitului să nu piară. Stegarii precosmici ai libertății să nască alți stegari.

ANNETTE: Nici Bosse nu a plecat singur.

VOCEA LUI CRIS: Cu tanti Renata, nici un pericol.

ANNETTE: Are și secretare, ministrul.

VOCEA LUI CRIS: Ce să-i faci? Sămînța lui Hyperin va lupta cu sămînța lui Bosse, în vecii vecilor. Ți-a plăcut finalul ăsta, dragostea mea?

ANNETTE: Ești divin, providențial. Te ador.

VOCEA LUI CRIS: Am impresia că ești singura care mai crede în magia mea.

ANNETTE: Te înşeli, iubitule. Oamenii au o iremediabilă nevoie de mister. Nu pot să trăiască fără tine. *(Cască.)* E tîrziu, sînt obosită. Au rămas doi pacienţi. Pe care-l primeşti mai întîi? Eu zic pe Regele Roboţilor. Cazul lui e cel mai grav.

VOCEA LUI CRIS: Mai lasă-l. Plînge pentru prima dată. E îndrăgostit. Descoperă voluptatea lacrimilor.

ANNETTE: Atunci profesorul. Îl trezesc delicat. Îl manipulez cu duioşie. Ţi-l aduc în cabinet moale ca o bucăţică de ceară.

VOCEA LUI CRIS: Ce m-aş face fără tine? Eşti per-fec-tă.

ANNETTE: A, nu, te rog! Fără insinuări! „Perfectă!" Vrei să-mi aminteşti că mama a fost robot! Dar tata a fost om! Om! Îţi arăt eu ţie! *(Plînge.)*

VOCEA LUI CRIS: Eşti nervoasă. Ai avut o zi grea. Ţi s-au redeschis complexele de hibridă. Ia vino tu sus, să te consulte doctorul...

(Fascinată de intonaţiile lui, Annette iese din birou. Videofonul a rămas deschis. Sforăitul lui Gloss. Suspinele lui Robbin.)

VOCEA ANNETTEI *(pierdută, chemătoare)*: Nu, Cris. Şi cei doi de jos? Aşteaptă de mult. E tîrziu.

VOCEA LUI CRIS *(incantatorie)*: Eşti la vrăjitor, iubito, la vrăjitor. Timpul nu mai există. Am desfiinţat timpul.

(În scenă lumina devine estompată, difuză, edenică.)

VOCEA ANNETTEI *(pierdută)*: Videofonul a rămas deschis... Ne văd...

VOCEA LUI CRIS *(incantatorie)*: Am desfiinţat spaţiul...

(Scena se întunecă.)

VOCEA ANNETTEI: Au, Cris, mă doare, nu mă strînge.

VOCEA LUI CRIS: Nu mai exişti. Peste nouă luni vom avea un mic vrăjitor. Peste nouăzeci de ani, cînd va termina studiile de Magie, îi vom face şi lui un cabinet al iluziilor, mai mare şi mai prosper decît al nostru, pe un nou satelit...

(În scenă a rămas luminat numai portretul lui Cris, cel cu pieptul dezgolit, cu ochi arzători şi vicleni. Capsula întunecată se învîrteşte în Cosmos.)

1968

CORTINA